

de tro er rigtigt, i hvert Fald ikke bagefter sige, at de ikke vide, hvad det var, de streve under. Men dernæst har det ærede Medlem ogsaa en anden Grund til ikke at burde gjøre det, og det er en, som det maa være mig tilladt at nævne, skjøndt jeg gjør det nødigt. Jeg tror, at jeg i denne Sag er gaaet meget langmodig tilværts og har viist den Høimodighed, som blev saa stærkt paa-beraabt fra den høitærede Indenrigsministers Side igaar. Det, der ligger her faktisk for, er dog virkelig det, at Ministrenes Udtalelser ved første Behandling af Finantsloven have været faktisk urigtige, have været saaledes, at de ikke kunne fortaas i Overensstemmelse med, hvad der virkelig er passeret. Efter at først Cierne af vedkommende Der offentlig og uimodsagt i Bladene have dementeret Ministrenes udrykkelige Erklæringer her i Salen om, at det var de Bud, de Forlangender eller Fordringer, der stillede fra Ciernes Side, der efterhaanden eller til Syvende og sidst havde umuliggjort Overenskomsten, altsaa at der overhovedet havde fundet Forhandlinger Sted, nødtes begge Ministrene, efter at først den ene havde lagt Skylden over paa den anden, som gif sin Bet, efterhaanden da de begge kom tilstede, til at erklære, at ingen af dem nogenfinde har forhandlet med Cierne. Det er en Ting, som, hvis man vilde tage den alvorlig, var den alvorlig nok til at blive ubehagelig, men jeg har altid hævdet i Debatten og skal ogsaa gjøre det her, at Ting, som i fjerneste Maade kunne antage en personlig Interesse, ogsaa i Debatten overfor det nuværende Ministerium, ere mig i høi Grad ubehagelige, og det holder jeg mig borte fra, da jeg betragter det som liggende under vor Opgave at røre ved Noget, som i fjerneste Maade kunde være kompromitterende eller saarende. Men naar jeg viser denne — skal jeg kalde det Mildhed eller Henhyn — burde det være det ærede Medlem, forekommer det mig, i en særlig Grad om at gjøre ikke at tvinge mig til paany at drage denne Sag frem, da den slet ikke er saa overordentlig behagelig for de ærede Ministre. — Til den høitærede Indenrigsminister skal jeg bemærke i Anledning af, hvad han sagde om Holdepladser, at det ganske vist vilde være rigtigt Altammen, naar der her fra Udvalgets Side var paa- staaet, at man paa alle Steder, hvor man vilde gjøre Holdepladser til Stationer, skulde gjøre det paa Statens Bekostning og paa alle Steder udløse de Private af dette Mellemværende i Genhold til bestaaende Kontrakter. Men det er der ikke sagt; der er i Betænkningen ifjor ikke sagt Andet, end at man paa saadanne Steder, hvor Trafikfor-

holdene gjorde det fornødt og forsvarligt, skulde gaa til en saadan Udløsning. I Betænkningen fra ifjor staar der nemlig — det findes Tillæg B. Side 186 — at Udvalget — det er hele Udvalget — anser det for rigtigt, at dette Forhold afvikles gennem passende Erstatning til vedkommende Private i de Tilfælde, hvor Stationernes almindelige Betydning har viist sig — altsaa ingenlunde i alle Tilfælde. De Tilfælde, der er Tale om, ere de, hvor Stationerne have en særlig Betydning for den almindelige Trafik, men dermed falder det Argument, som den høitærede Minister har fremsort. Den høitærede Minister siger, at det er vanskeligt at slaa ind paa en saadan Wei, det vilde være uretfærdigt, da der er mange Tilfælde, hvor særlige Forhold bør tages i Betragtning. Vi ere ogsaa gaaede ud fra, at disse særegne Forhold naturlig bør lægges til Grund for forskjellig Betragtning. Udvalget har ikke begjæret Andet end dette: „Man opfordrer Ministeren til at forberede denne Sag paa næste Aars Finantsloov.“ Udvalget havde næppe ventet, at den høitærede Minister vilde tage denne Sag med en saa stor Sigegyldighed, som han har gjort; da Udvalget iaar skrev til Ministeren, saa skete det naturligvis i den Forventning, at Ministeren overhovedet havde et eller andet Forslag at gjøre, eller idetmindste, at Ministeren havde overveiet Sagen og da vilde anføre Noget, som kunde tjene til, at man kunde komme videre ind paa denne Sag, men i Stedet derfor modtog Udvalget en Skrivelse, hvor Ministeren meddeler Følgende (Betænkningen Nr. 48): „Saaledes foranlediget skulde man til behagelig Underretning tjenstligst melde, at Ministeriet ikke har fundet Anledning til at foretage Videre i denne Sag.“ Dette er aabenbart saa lidet, at det nødvendigvis har maattet vække Udvalgets Forundring, og det stemmer ikke med, hvad den høitærede Minister har sagt idag. Det, den høitærede Minister har sagt, kunde ganske vist være fuldkomment rigtigt, hvis vi havde stillet et saa urimeligt Forlangende, at Alting skulde fyldestgøres; men vi havde kun forlangt det i nogle Tilfælde, og den høitærede Minister erkjender jo selv, at der kan være Tilfælde, hvor der skulde gjøres Noget. En saadan Fordring var dog, naar den kom fra hele Udvalget, vel skiftet til at bevæge Ministeren til at tage sig lidt af Sagen. Den høitærede Minister siger, at hvorledes man end bedømmer denne Sag, maa det dog føre til, at man iaar forlangte vedkommende Holdeplads udvidet uden Bederlag fra vedkommende Private Side; men det kunde ikke føre til det, som Udvalget